

В процесі дослідження актуальності конкурентного зіставлення було виявлено ряд перешкод на шляху впровадження методу, що зумовлені особливостями ведення бізнесу в Україні. У зв'язку з цим були розроблені методи підвищення популярності та поширення відповідної інформації щодо впровадження та здійснення бенчмаркінгу та відповідно формування серед українських підприємців певної культури, заснованої на відкритості щодо наданої інформації, чесності та етичності щодо конкурентів.

Таким чином, аналізуючи бенчмаркінг можна зробити висновок, що на сьогодні він є найефективнішим методом еталонного зіставлення, а також, щонайважливіше, інструментом міжнародного обміну бізнес - інформацією. Його широке застосування нашими співвітчизниками сприятиме вдосконаленню бізнес-проектів без зайвих витрат на експерименти, швидкому досягненню ринкових результатів на рівні підприємств-лідерів галузі або навіть перевершення їх.

С.С. ЗІНЧЕНКО, магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ВПРОВАДЖЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ ЗАГАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Найактуальнішим питанням національного масштабу є підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції підприємств.

Метою є підвищення якості вітчизняної продукції (товарів, робіт, послуг) та її конкурентоспроможності на внутрішньому та зовнішньому ринках шляхом підтримки зусиль підприємств, установ організацій у задоволенні потреб споживачів, запровадженні систем управління, розвитку і впровадження систем та методів управління якістю.

Багаторічний досвід розвинених країн світу свідчить, що здобути успіх на ринку, можна шляхом вдосконалення системи управління якістю.

Міжнародну систему добровільної стандартизації очолюють три загальновізані організації: Міжнародна організація зі стандартизації (ISO), Міжнародна електротехнічна комісія (IEC) та Міжнародний союз телекомунікацій (ITU).

Загальне управління якістю здійснюється за допомогою системи управління якістю. Системи управління якістю повинна бути складовою частиною системою управління організації і має створювати у керівництва організації та споживача впевненість у тому, що продукція або послуга буде відповідати встановленим вимогам до її якості.

Концептуальною основою стандарту ISO 9000 є те, що організація створює, забезпечує та покращує якість продукції або послуг за допомогою взаємопов'язаних процесів, які повинні постійно аналізуватися та удосконалюватися.

У кожного процесу повинен бути власник - особа, яка відповідає за цей процес. Власник процесу повинен забезпечувати однозначне розуміння всіма учасниками процесу їх відповідальності і повноважень, повинен організувати взаємодію під час вирішення проблем, які охоплюють декілька структурних підрозділів організації.

Проблеми:

- ментальне сприйняття поняття якості з боку керівників підприємств;
- відсутність необхідної теоретичної та методологічної бази у сфері управління якістю;
- відсутність практичного досвіду щодо впровадження систем управління якістю;
- нестача кваліфікованих спеціалістів у сфері якості продукції і фінансових ресурсів у підприємстві;
- впровадження систем управління якістю в основному з метою отримання сертифікатів.

Стандартизація відіграє значну роль у виробництві конкурентоспроможної доброякісної продукції. Стандартизація супроводжує продукт протягом життєвого циклу і є нетарифною формою регулювання.

Важливим є принцип спадкоємності робіт із стандартизації, базований на системності робіт.

Таким чином, підсумовуючи наведений вище матеріал, ми можемо зробити висновок, що для підвищення конкурентоздатності підприємств необхідно зосередитись на системі управління якістю на підприємстві, а також на методології її впровадження згідно міжнародних стандартів ISO серії 9000.

Крім того, ще одним фактором, який підтверджує користь впровадження, є те, що дана система зможе активізувати внутрішні та зовнішні інвестиції, які охоче будуть вкладатися в сертифіковане виробництво.

О.М. ДЮГОВАНЕЦЬ, викладач, ЗакДУ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ В УКРАЇНІ

Розвиток венчурного фінансування українських інноваційних підприємств знаходиться на початковій стадії і є таким тільки формально, адже венчурні фонди в Україні не відповідають світовим реаліям й має практично найгірші інвестиційні можливості у напрямі прямого і венчурного фінансування в порівнянні з іншими країнами Європи. Специфіка української індустрії ВК полягає в наслідуванні європейської моделі венчурного фінансування, коли вкладати кошти можна в різні галузі, а не у хай-тек індустрію, розвиток SMEs знаходиться на недостатньому рівні, венчурні фонди зосереджуються на низькоризикованих торгових угодах з метою отримання прибутку в короткостроковій перспективі й не фінансують інноваційні підприємства, а обирають будівельну, готельну, торгівельну сфери.

Можна виділити кілька рис українського венчурного фонду, що притаманні для фондів прямих інвестицій панівних у всьому світі: відсутність оподаткування на рівні фонду, певний рівень захисту прав інвесторів та обмеження окремих ризиків, можливість викупу інвесторами інвестиційних сертифікатів фонду у розстрочку та можливість викупу фондом частини інвестиційних сертифікатів до закриття фонду. А також низку рис, що обмежують використання даної форми для розвитку індустрії прямого та венчурного фінансування: фізична особа може бути учасником венчурного фонду тільки за умови придбання нею цінних паперів на суму, не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат, публічні інвестиційні фонди та пенсійні фонди не мають права вкладати кошти у інші фонди, неможливість залучення фондом боргового фінансування, учасниками венчурних фондів можуть бути тільки юридичні